ఆరాధన

నవలారాణి నవలల నేపథ్యం

నేను వ్రాసిన సెక్రటరీ, జీవనతరంగాలు, మీనా, కీర్తికిరీటాలు, జాహ్నవిలాంటి అత్యంత పాఠకుల ఆదరణకు గురి అయిన నవలల వరుసలో ఆరాధన నవల కూడా నిలబడుతుంది. ఆరాధన నేను వ్రాసిన మొట్టమొదటి డైరెక్ట్ నవల. ప్రచురించిన వెంటనే ఏడాదిలో పది ఎడిషన్స్ వచ్చిన నవల.

నేను ఆరాధనకి ముందు అన్ని నవలలు, వార, మాస పత్రికల్లో సీరియల్స్ వ్రాసేదాన్ని. సీరియల్ పూర్తి అయిన తర్వాత ప్రచురణకర్తలు - నవలలుగా వేసేవారు. వారు ప్రచురణ ప్రారంభించేసరికే, ఆనవలలకి ఆర్డర్స్ ఉండేవని ప్రచురణ కర్తలు చెప్పేవారు. స్త్రీలు బుక్ షాప్స్‌కి వచ్చి నవలలు కొనేవాళ్ళు. అప్పటికి - శేషాచలం అండ్ కంపెనీ అధినేత అయిన ఎమ్.ఎస్.రావుగారు 'ఇంటింటా గ్రంథాలయం' అనే ప్రణాళికలో, ఆంధ్రదేశంలో ఒక సాహితీ విప్లవం తెచ్చారు. ఆయన అది ప్రారంభించినప్పటి నుంచీ నన్ను నవల వ్రాయమని అడుగుతూనే ఉన్నారు. వారు నెలకి ఒక నవల రిలీజ్ చేసేవారు. బుక్‌క్లబ్ మెంబర్స్‌కి మాత్రమే ఆ నవల దొరికేది. మెంబర్స్ కూడా బాగానే జాయిన్ అయ్యారు. నేను ఎమ్.ఎస్.రావుగారి రిక్వెస్ట్‌ని లక్ష్యపెట్టలేదు. విముఖత చూపాను. ఎందుకంటే నా నవలలు పెద్ద కాన్వాస్ గలవి, ఎన్నో పేజీలు. దాదాపు రెండు భాగాలు. ఎమెస్కో వారి నవలలు పాకెట్ సైజువి. పేజీలు పరిమితం. నాకు ఆ పుస్తకం సైజు నచ్చలేదు. అప్పటికే మీనా, జీవనతరంగాలు, సెక్రటరీ నవలలు అమ్మకాల్లో పి.టి ఉషలా పరుగుదీస్తున్నాయి. ఎమెస్కోవారివి చిన్న నవలలు. తక్కువ ధరలు. నాకు పారితోషకం ఎక్కువ తీసుకునే అలవాటుంది. అదీ గాక, నేను అప్పటికే కమిట్ అయిన వారపత్రికల నవలలతో, సినిమా కథలతో ఊపిరాడనంత బిజీగా ఉన్నాను. ఎమ్.ఎస్.రావుగారు పట్టుదలగా నా నవల కోసం, నాకు నచ్చచెప్పటానికి గట్టి ప్రయత్నం చేస్తూనే ఉన్నారు. వారి అమ్మాయిలు, ముఖ్యంగా రెండో అమ్మాయి మీనా నాకు స్నేహితురాలు అయిపోయింది. ఎమ్.ఎస్.రావుగారు చాలా సహృదయులు. తెలుగు సాహిత్యాన్ని పాఠకుల దగ్గరికి తీసుకువెళ్ళాలనే ఆయన ఆశయంలో నిజాయితీ నాకు అర్థమైంది. కేవలం ఆయన కోసం నేను నవల వ్రాస్తానని అంగీకరించాను. అదే ఆరాధన నవల. చిన్న నవల వ్రాయడం అప్పట్లో నాకు కష్టమే అయింది. ఆరాధన 12 రోజులలో వ్రాసినట్టు నాకు గుర్తు. ఆరాధన మళ్ళీ పి.టి.ఉషలాగ పరుగు ప్రారంభించింది. పునర్ముద్రణ మీద పునర్ముద్రణ! పాఠకులు నన్ను వారి ఆనంద, ప్రశంసలతో ముంచెత్తేశారు. పోస్ట్‌మాన్ కట్టలు కట్టలు ఉత్తరాలు తెచ్చిపడేసేవాడు.

ఆరాధనకి ఇతివృత్తం కూడా హఠాత్తుగా మదిలో మెదిలినదే! ఒకసారి గేటు దగ్గరకి అడుక్కోవడానికి ఒక భిక్షకురాలు

వచ్చింది. వెంట ఎనిమిది సంవత్సరాల పిల్ల ఉంది. ఆ పిల్ల మూగది. తల్లి దానికి మాటరాదని తెలిసి చంపేద్దామని అనుకుందిట. ఆమె అన్నగారు తెచ్చి ఆ పిల్లని సంవత్సరంపాటు తీసుకెళ్ళి ఆలనాపాలనా చూసాట్ట. తల్లికి కూతురు మీద ప్రేమ వచ్చేసింది. తిరిగి తెచ్చుకుంది. 'ముసలితనంలో పనికి వస్తుందిగదమ్మా!' అంది. ఆ పిల్ల తనకి వచ్చిన ఆపదేమిటో తెలియనట్టుగా మా దొడ్లో పూలమొక్కలు చూస్తూ సైగతో పువ్వు ఇవ్వమని అడిగింది. నేను గులాబి కోసి ఇస్తే కాదని మందారపువ్వు చూపించింది. నాకు ఆ తల్లీ కూతుళ్ళను చూస్తే జాలేసింది. ఆ మూగ పిల్ల పెద్దయిన కొద్దీ కష్టాలే ఎదురవుతాయి అనిపించింది. ఈ ప్రపంచంలో స్త్రీ పడే కష్టాలు, పురుషుడు ఎప్పుడూ పడడేమో! అసలే ఈ ప్రపంచం ఆడవారికి ఒక అంబులపొద. అందులో మూగ, చెవిటి, గుడ్డిలాంటి అవకరం ఉంటే ఇంకెన్ని బాధలో! నన్ను మందారపువ్వు అడిగిన ఆ చింపిరిజుట్టు చిన్నపిల్లే ఆరాధనలో 'అన్నపూర్ణ'. ఒకసారి ఈ నవల చదివితే, అన్నపూర్ణని మరచిపోలేం అని చాలామంది పాఠకులు అన్నారు.

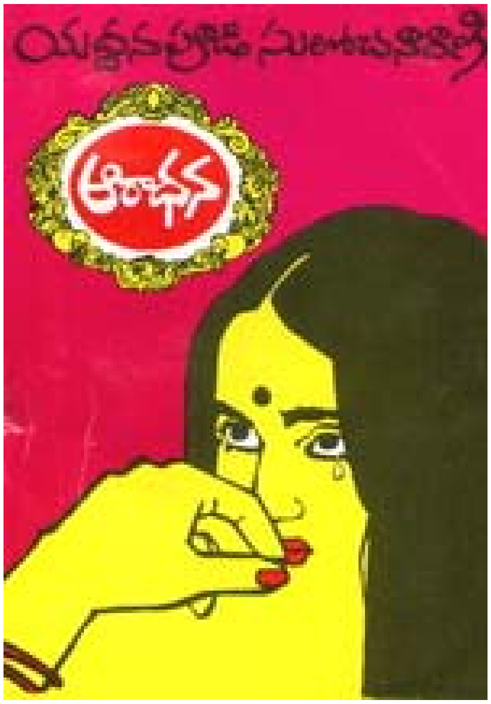

ఈ నవల చదివిన తరువాత నా దగ్గరకి ఆ వంకరతో పుట్టిన పిల్లలతో బాధలు పడుతున్న తల్లులు చాలామంది నన్ను వెతుక్కుంటూ వచ్చేవారు. నేను ఎంత బిజీగా ఉన్నా పాఠకులు వచ్చినప్పుడు మాత్రం నవల వ్రాయడం మధ్యలో ఉన్నాసరే అది ఆపేసి, వచ్చి వారితో మాట్లాడి సమయం గడిపేదాన్ని. ఆరాధన చదివి వచ్చిన తల్లులకు ఒక్కటే చెప్పేదాన్ని! మామూలు పిల్లలు - తల్లిదండ్రులకి వారి మధ్య ఉన్న ఋణానుబంధం తక్కువ, మీలాంటివారికి ఎక్కువ. అశక్తులయిన మీ పిల్లలకు మీరు తల్లేకాదు, గురువు - దైవం, స్నేహితులు కూడా కావాలి. మీరే వారి ప్రపంచం అవ్వాలి. మీరే నిస్సహాయులు అయితే, వారికి దిక్కెవ్వరు?

ఒకసారి రేడియోలో ఇంటర్వ్యూలో కూడా అదే చెప్పాను. ఆరాధన వ్రాసి దాదాపు 30 సంవత్సరాలు దాటింది. మా అమ్మాయి పెళ్ళి అయిన తర్వాత మా పెద్ద ఇల్లు వదిలేసి మేం చిన్న ఇంట్లోకి వచ్చేశాం. మా ఇంటి కెదురుగా ఫ్లాట్స్ ఉన్నాయి.

అయిదు సంవత్సరాల క్రితం ఒక రోజు ఆ ఇంట్లో ఉన్న ఒకామె కూతురుని వెంటపెట్టుకుని మా ఇంటికి వచ్చింది. అమ్మాయికి పాతిక సంవత్సరాలు పైనే ఉంటాయి. ఆరోగ్యంతో, పుష్టిగా, పెద్దజడతో, కళకళలాడే నిర్మలమైన కళ్ళతో అచ్చు బాపు బొమ్మలా ఉంది. తల్లి తనని పరిచయం చేసుకుని, తనరెండో కూతురుని అమ్మాయిని పరిచయం చేసింది. 'పేరేమిటి?'' ఆ అమ్మాయిని అడిగాను. ఆ అమ్మాయి తల్లివైపు చూసింది. 'మాటలు రావు, పేరు అన్నపూర్ణ' అంది. నేను చకితురాలినయ్యాను. నాకు ఆటైములో ఆరాధన గుర్తుకు రాలేదు. ఇంత అందమైన అమ్మాయికి మాట్లాడలేని అశక్తతా అనిపించింది. ఆ అమ్మాయి ముఖంలో నన్ను చూస్తుంటే సంతోషం ఉప్పొంగి పోయింది. బహుశా నా గురించి వాళ్ళమ్మ చెప్పిందేమో! ఆ అమ్మాయి తల్లికి సైగ చేసింది. తల్లి చెప్పింది 'మీ ఆరాధన నవలంటే చాలా ఇష్టం, ఆ పుస్తకం దాచుకుంటుంది, చాలాసార్లు చదివింది' అంది.

నేను ఆశ్చర్యపోయాను. 'చదవగలదా?' అన్నాను. అప్పుడు తల్లి చెప్పింది. 'వినికిడి సమస్య కొద్దిగానే ఉంది. వైద్యంతో తగ్గింది. నేనే అక్షరాలు నేర్పాను, పుస్తకాలు చదవడం నేర్పాను. మొదట్లో నేర్పడానికి నేను, నేర్చుకోవడానికి తనూ చాలా కష్టపడ్డాం. ఘర్షణలు కూడా అయినాయి. కానీ చదువు నేర్చుకున్న కొద్దీ అవి తగ్గిపోయాయి' అంది.

నేను సంభ్రమాశ్చర్యాలతో ఇద్దరినీ చూశాను. ఆ అమ్మాయి నా దగ్గరికి వచ్చేసింది. నా చేయి పట్టుకుంది. ఆ తర్వాత ఉన్నంతసేపూ నా చేయి గట్టిగా పట్టుకుని, నా పక్కనే కూర్చుంది. మా ఎదురుగా ఫ్లాట్స్‌లో ఆవిడ పెద్దకూతురు దగ్గరకు వచ్చారుట. రాజమండ్రి దగ్గర ఒక పల్లెటూరు స్వగ్రామమంట. చాలా కబుర్లు చెప్పారు. ఆ అమ్మాయికి 30 ఏళ్ళట. "పెళ్ళి అవడం లేదు. నా తర్వాత ఈ పిల్లని ఎవరుచూస్తారు? అదే నాకు దిగులు" అని ఆవిడ ఏడ్చేసింది. నేను అన్నపూర్ణ చేయిపట్టుకుని అన్నాను. 'లేదు, లేదు మీరు బాధపడకండి. మీ అమ్మాయికి పెళ్ళి అవుతుంది. లక్షణంగా కాపురం చేసుకోవడం మీరు చూస్తారు' అన్నాను. మీ నోటిమాట నిజం అవాలి అంది ఆవిడ దణ్ణం పెడుతూ.

వాళ్ళు వెళ్ళిపోతుండగా ఆ అమ్మాయి హఠాత్తుగా వెనక్కి వచ్చి వీడ్కోలుగా నా చేయి గట్టిగా పట్టుకుంది. నేను నమ్మకంగా అన్నాను, 'నీకు పెళ్ళిఅవుతుంది, మళ్ళీ నాదగ్గరకి వస్తావు' అన్నాను. ఆ అమ్మాయి హఠాత్తుగా నన్ను కౌగిలించేసుకుంది. పసిపిల్లలా నన్ను పట్టుకుని వెళ్ళలేదు. తల్లి 'వెళ్దాం రా' అంది. అన్నపూర్ణ నన్ను వదిలేసి, నీళ్ళు నిండిన కళ్ళతోనే నవ్వేసింది. ఆ నవ్వే ఆ అమ్మాయికి ఆభరణం అని నాకు చూసినప్పుడే అర్థం అయింది. వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు.

క్రిందటి ఏడాది మళ్ళీ తల్లీ కూతుళ్ళిద్దరూ వచ్చారు. అన్నపూర్ణకి పెళ్ళి అయింది. వాళ్ళ ఊరిలోనే భార్యపోయి, ఇద్దరు పిల్లలు ఉన్న ఒకతను పెళ్ళిచేసుకున్నాడు. అతను చాలా మంచివాడు. అన్నపూర్ణని ప్రేమగా చూస్తాడు. అన్నపూర్ణకి కొడుకు పుట్టాడు. వాడికి మాటలు వచ్చాయి. అన్నపూర్ణ ముఖంలో కన్పించిన ఆనందం నేను మరువలేను. ఈ అనుభవం కూడా నా జన్మలో మర్చిపోలేను. రచయిత్రిగా ఒక పాఠకురాలితో ఈ అనుభవం నాకు చాలా అపురూపమైనది.

ఎమ్.ఎన్.రావుగారు ఆ ఒక్క నవలే వేశారు. తర్వాత ఆయన పోయారు. కానీ ఎమెస్కోలో నా డైరక్ట్ నవలల ప్రహసనం ఆగలేదు. ఎమ్.ఎన్.రావుగారి అబ్బాయి రఘు ప్రచురణకర్తగా వచ్చాడు. నేను చాలా సంవత్సరాల వరకూ ప్రతి ఏడాది ఏప్రిల్ మొదటివారంలో నా డైరక్ట్ నవల ఎమెస్కో ద్వారా రిలీజ్ అయేట్టు వ్రాశాను. పాఠకులు వారపత్రికల్లో సీరియల్స్ కంటే డైరక్ట్ నవలలకే ప్రాధాన్యం ఇవ్వసాగారు. ఎమెస్కోవారు రికార్డు స్థాయిలో అభిశాపం నవల అమ్మి నాకు అత్యంత అధికమైన పారితోషకం ఇవ్వసాగారు. ఆ విధంగా 'ఆరాధన' నవల, డైరక్ట్ నవల వ్రాయడానికి తొలిమెట్టు అయింది. తర్వాత తర్వాత రచయిత్రిగా నాకు, ప్రచురణకర్తలకి - పాఠకులకి కూడా డైరక్ట్ నవలలే ప్రాధాన్యత అయిపోయింది. ఆరాధన ఆ విధంగా నా రచనా జీవితంలో అందమైన మైలురాయి. నా ఆరాధనలో 'అన్నపూర్ణ'కి మూలధాతువు అయిన, ఆ భిక్షురాలి కూతురు, మందారపువ్వు అడిగిన ఆ మూగపిల్లని నేను మర్చిపోలేదు. నా YSR Foundation ద్వారా గుడ్డి, మూగ, కుంటి ఆడపిల్లలకి ఏదయినా సాయం చేయడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాను.